

Тодор Теохаров: Винаги съм готов да бъда на ваше разположение.

Васил Гоцев: Аз се присъединявам към това, което каза г-н Даскалов.

Останалите членове на комисията също приемат разказа на Тодор Теохаров като въведение към нещо голямо, което тепърва ще открива дверите на своите тайни. Само председателката Ана Караиванова е пълен пас.

– Следващия вторник отново ще имаме заседание – съобщава с безличен глас. – Ще изслушаме началника на Държавен финансов контрол в Министерството на финансите г-н Тома Жеков.

Тя закрива заседанието, без да благодари на Тодор Теохаров и без да вземе отношение към споделеното от него...

IX

В търсене на голямото нещо посещавам Тодор Теохаров в Министерския съвет. Той е назначен за старши съветник в отдел „Местна администрация и обществен ред“. Кабинетът му, обзаведен в стила на строгия канцеларски вкус, е отрупан с папки в пастелни тонове. Една чудновата крепост от документи с кули и бойници.

– Това са двеста и две папки. В тях са събрани над десет хиляди страници.

Мислено изчислявам по колко страници се падат на една папка. Около 50! Вероятно тук е подреден архивът от много провекри?

Чувствам се като Аладин в пещерата със съкровищата. Автентични документи! Това е моята генетична слабост. Какво по-голямо богатство за въображението на един журналист? Вероятно тук е събран архивът от много ревизии. Питам се колко ли теми, колко ли публикации могат да изскочат от тези папки. И усещам как ловната страст побива гърба ми в тръпки.

– Тук са резултатите от проверката на Висшето военно-транспортно училище „Тодор Каблешков“ – казва Тодор Теохаров.

– Само една проверка?! – възкликвам.

– Само една – казва Тодор Теохаров с уталожена гордост.

Потвърждението му ми действа като успокояващо лекарство.

Ловната ми натегнатост изведнъж се разхлабва. Започвам да се чувствам като човек, излъган в очакванията си.

– Тук са сборувани усилията на десетината членове на специалната комисия – прави широк жест с ръка Тодор Теохаров над стената от папки.

– Заслужава ли? – питам. – Заслужава ли едно училище толкова голямо ревизорско усилие?

– Заслужава... То не е училище в обикновения смисъл на думата. То е сложна симбиоза между казарма, институт и университет. В него се обучават и курсанти, и студенти. Дипломиите им са ценз за военни и граждански професии. В училището се преплитат много връзки от най-различни посоки.

– Все пак специалните комисии са за специални случаи, нали? Какво специално има тук?

– Всичко, от което боледува нашата действителност. Лъжа, грабителство, мафиотски структури. Може да се каже, че училището е миниатюра на съвременна България!

– Интересно, интересно – казвам някак разсеяно, защото мислено сравнявам държанието на Тодор Теохаров преди (когато върху му се сипеха какви ли не удари) и сега (когато е председател на специалната правителствена комисия). Тъжното му непокорство по времето на съвместната ни (почти нелегална за него) проверка в Етрополе е измито и е заменено с улегнало достойнство. Сякаш е преодолял вече законите и препятствията, съпътстващи всяка една от ревизиите му. Или се е примирил с тях като с някаква неизбежна наличност.

Питам го защо на срещата в парламента не ни запозна с работата на специалната комисия? „Смятам, че ние като депутати има какво да помислим...“

Отговорът му направо ме хвърля в тъч:

– Ако искаш да знаеш, аз самият вече нямам вяра на никакви комисии. Когато една институция с пълномощия не си върши работата и я прехвърля на комисия без пълномощия, считай, че нищо няма да стане. Това е все едно да копаяш кладенец в река. Колкото и да се напругаш, водата все ще отмива копките ти. Най-накрая ще разбереш, че усилията ти са напразни. В случая реката е транспортното училище, а водата – Министерството на транспорта, Военната прокуратура, Комисията по сигурността в президентството, пък ако щеш, до известна степен и Министерският съвет. Всички те, вкупом, съзнателно или несъзна-

телно (аз мисля, че е съзнателно), пречат да се доведат работите докрай. Защото или нямат сетива за истината, или по един или друг начин са вътре в играта. Битките започнаха още преди създаването на комисията. Всеки се стремеше да вкара в нея някакъв свой човек, за да може чрез него да влияе. Когато бях предложен за председател, министърът на вътрешните работи Виктор Михайлов изказа съображения на заседанието на Министерския съвет, че аз, видите ли, съм черноглед.* Все пак кабинетът ме одобри. Тогава започнаха да се създават изпреварващи комисии. Започна и натиск върху членовете на нашата комисия. Някои не издържах и я напуснаха (Гая Маринска, Мария Рашкова, Димитър Тановски). Един се направи на болен и по същество не взе участие. Друг се превърна в „Ало, ало“, информираше за намеренията ни, като проваляше усилията ни за внезапност. Върху плещите на останалите падна цялата тежест.

Тодор Теохаров стряска любопитството ми с неочакваното откровение и успява да преобърне ролята ми на политик в ролята ми на журналист. Или най-малкото насмогва да смеси едното с другото в един възбуждащ коктейл. Правителството, президентството, прокуратурата – това са най-високите етажи на властта. Ако са замесени в аферите на транспортното училище, вероятно ще станат мишена на вниманието ми.

– Ние приключихме през юли – продължава Тодор Теохаров. – Констатирахме и документирахме основните нарушения. Но нямаме право да взимаме наказателни решения. Нашите материали вече пет месеца киснат по касите на компетентните органи. А оттам ни кост, ни вест. Пълна незаинтересованост!

– Може би ще мога да се запозная с някои документи? – опитвам почвата.

– Няма проблеми – разперва ръце Тодор Теохаров.

Той става, изважда от касата една заповед и ми я подава. Взирам се в номера ѝ (Р-29 от 12 юли 1993 г.). Чета съдържанието ѝ и разбирам, че е издадена „във връзка с постъпили сигнали за злоупотреби във Висшето военно-транспортно училище „Тодор Каблешков“. Прави ми впечатление, че в състава на комисията

* Из протокола на заседанието на Министерския съвет:

Виктор Михайлов: Има хора, които виждат само черни неща. Има хора, които виждат във всеки човек потенциален престъпник. Тодор Теохаров е от този тип.

са включени все хора от висш ранг – полк. Христин Христов, началник на управление „Отбранителна и мобилизационна подготовка“, Боян Даскалов, началник на „Финансово-ревизионно управление“, полк. Петър Първанов, началник на ТИЛ на транспортни войски, майор Николай Лозенски, началник на отдел „Вътрешнофинансов контрол“ в Главно управление на Строителни войски, полк. Илия Рударски, началник сектор „Общовойсков“ в Научно-приложния институт по военна информация на Генералния щаб на българската армия, Галя Маринска, старши съветник в отдел „Правен“ на Министерския съвет, Димитър Тановски, главен съветник в отдел „Икономическа и социална политика“ при Министерския съвет, капитан Мария Рашкова, съветник в отдел „Местна администрация и обществен ред“ при Министерския съвет. В тази, общо взето, шефска фаланга има и един пенсионер експерт-счетоводител – Благодат Градинаров.

В заповедта е определена и задачата на комисията – „да извърши проверка на финансовата, административно-стопанската и учебната дейност и на бойната и мобилизационната подготовка“. Определен е и способът ѝ на работа. Проверката да се извърши по документи и други материали, съхраняващи се в съответните служби на ВВТУ „Т. Каблешков“, Министерството на транспорта, Министерството на финансите и Министерството на отбраната.

Заповедта задължава председателя на комисията Тодор Теохаров всяка седмица да докладва лично на министър-председателя как върви проверката. Накрая, естествено, трябва да подготви доклад, който да бъде подписан от всички членове. „Материалите от проверката, извършена по отделните дейности, да се представят като ПРИЛОЖЕНИЕ към доклада.“

Отбелязвам значението на заповедта. Тя напълно развързва ръцете му. Дава му пълномощия да се рови в тайните сейфове на три министерства. При това винаги може да се опира на мощния гръб на Министерския съвет и лично на министър-председателя.

- Ти едва ли си имал някога толкова широк мандат!
- Това е вярно – съгласява се.
- С този мандат можеш канари да преместваш, както се вика.
- Мога, ако нещата в държавата са нормални. Но когато всичко е обърнато надолу с главата...

Той не се доизказва. Но лицето му изведнъж придобива израз на мрачна затвореност.

– Хайде бе, човече, изплюй камъчето! – призовавам го.

– Няма никакво камъче за изплюване. Просто мафиятите са плъзнали навсякъде по клоните на властта...

Усещам, че около проверката му е имало нещо нередно. Никакво изопачаване на истината. Никакво потушване на факти и обстоятелства. Но съдържам нетърпението си. Резултатите от разузнавателната ракета ми вдъхват надежда, че ще имам достъп до документите.

Неочаквано Тодор Теохаров ме пита дали познавам Нино Ставров.

Познавам го, разбира се. Кротък депутат от групата на СДС. Математик. Преподавател в авиационната школа в Долна Митрополия. Мога да твърдя, че отношенията ми с него са почти приятелски. Поводът да се сближим е едно мое интервю за корупцията, отпечатано във вестник „Вечерни новини“. Там развивам мисълта, че корупцията и властта са като сиамски близнаци. Няма власт без корупция. Няма и корупция без власт. Колкото по-бързо се премахнат зависимостите, някои от които граничат с идиотщини, толкова по-бързо ще намалееят и границите на корупцията. По време на пленарното заседание Нино Ставров идва при мен, оставя вестника на банката и безшумно се оттегля. Не мога да разгадая смисъла на този ненадеен жест. Все пак разгръщам страниците да не би да е пъхната някаква бележка. Бележка не намирам, но виждам върху интервюто ми надпис: „И аз мисля така.“ И подписа на Нино Ставров. От този момент ставаме още по-близки. Дори ходим заедно на някакви проверки.

– А Стойко Пенчев познаваш ли?

Познавам и Стойко Пенчев. Депутат от групата на БСП. Дългогодишен кадър на транспорта. Един широко скроен импулсивен мъж. Все тича по разни ведомства и министерства да защитава социално слабите.

– Ако не бяха тези депутати, проверката щеше да абортира още в началото. Изведнъж се навъдиха толкова много акушери откъде ли не. И всички загрижени за националната сигурност, за бъдещето на транспорта, а всъщност – за собствените си интереси. Нино Ставров пръв направи опит да ги постави на място. Доколкото знам, на няколко заседания на Комисията по националната сигурност е повдигал въпроса за политическите чадъри над училището. И се е заканвал да открие ръцете, които

държат дръжките им. Стойко Пенчев пък е поставял въпроса пред Комисията по транспорта. И двете комисии имат становища за радикални мерки. Това ни вдъхна известен кураж. Накара защитниците на безобразията малко да се снишат. Но нито ние, нито комисиите на Народното събрание имат никакви изпълнителски функции. А това дава възможност на хората с пълномощия да забавят нещата. Ще ти дам пример.

Тодор Теохаров разгръща папка с преписи от протоколи от заседанията на Министерския съвет. Показва ми точка 6 на протокол от края на септември: „ПРОЕКТ ЗА РЕШЕНИЕ ЗА КАДРОВИ ПРОМЕНИ В МИНИСТЕРСТВОТО НА ТРАНСПОРТА, ВОЙСКИТЕ НА МИНИСТЕРСТВОТО НА ТРАНСПОРТА И ВИШЕТО ВОЕННО-ТРАНСПОРТНО УЧИЛИЩЕ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“.

– Тази точка от дневния ред се отлага. Причината? Министърът на транспорта Кирил Ерменков не бил запознат с доклада на комисията и материалите към него. Това е лъжа, за да се протакат работите. Близо десет дни преди заседанието ние се срещнахме с него и го запознахме с фактите и изводите си. Връчихме му цял комплект с материали.

Тодор Теохаров ми показва точка 19 от протокола на заседанието на Министерския съвет, състояло се на 14 октомври 1993 г.

„ДОКЛАД ОТНОСНО РЕЗУЛТАТИТЕ ОТ ПРОВЕРКАТА НА ВВТУ „ТОДОР КАБЛЕШКОВ“. ПРОЕКТ ЗА РЕШЕНИЕ ЗА ОСВОБОЖДАВАНЕ ОТ ДЛЪЖНОСТ НА НАЧАЛНИКА НА ВВТУ СТЕФАН ИВАНОВ БЪЧВАРОВ И ПРЕДЛОЖЕНИЕ ДО ПРЕЗИДЕНТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ ЗА ИЗДАВАНЕ НА УКАЗ ЗА ПОНИЖЕНИЕ В ЗВАНИЕ.“

Министерският съвет приема доклада и проекта за решение и задължава министъра на транспорта да освободи от длъжност за допуснати груби нарушения по служба почти цялото обкръжение на началника (проф. Димитър Петров, заместник-началник по учебната работа, Стефан Петков, началник-щаб, и полк. Стефко Йовчев, началник отдел „Въоръжение, техника и тил“).

– Веднъж точката от дневния ред за училището е отпаднала. Друг път е приета. Би трябвало да си доволен...

– Формално погледнато, е така. Но... Времето, загубено между едното и другото заседание, е спечелено за виновните лица. Запознати с доклада, с изводите и предложенията, те мобилизират войнството на връзките си, за да се освободят от отговор-

ност. Намират хора в Министерския съвет, в президентството, във Военната прокуратура. И започват едни безкрайни ревизии, проверки, експертизи уж да се потвърди истината, а всъщност да се заличават следи и да се убива време. Ти може би се питащ, защо всички документи от проверката ни са тук при мен? Защото констатирах, че от хранилищата на Министерския съвет някои папки започват да изчезват. Просто съм принуден да бъда нещо като цербер на документацията...

– Хайде да въведем някакъв ред – предлагам. – Нека да се запозная първо със злоупотребите в училището, пък след това ще разчоплим и другите неща.

– Имаш ли време?

– Имам, разбира се.

– Ще се наложи да изгубиш доста часове.

– Давай!

Тодор Теохаров изведнъж се разпъргавява. Обажда се по телефона и поръчва кафе, сок, сандвичи и минерална вода. Сетне придърпва масичката по към мен и подрежда върху плота ѝ част от папките. От касата си изважда някакво кадрово дело и го поставя най-отгоре. Сяда срещу ми и отпуска длани върху коленете си.

КАК СЕ СТАВА ГЕНЕРАЛ

Делото всъщност може да мине под рубриката на един авторитетен всекидневник „Възход и падение“. В него са събрани факти и документи за неударжимия възход на генерал Стефан Бъчваров и за неударжимото му разжалване. Читателят ще си каже навярно: „Пито – платено!“ Но не е така. Пиенето е много повече от платеното. И огромните вересии от тази сметка са оставени в наследство на държавата.

Но нека да вървим по хронологията на нещата.

Стефан Бъчваров е дългогодишен член на БКП. През 1985 г. едва не е изключен „за неискреност към партията“. При приемането му е скрил обстоятелството, че дядо му не само е бил на страната на фашистите през 1923 г., но е „участвал активно в потушаването на първото антифашистко въстание в света“. Близо пет години Бъчваров се мъчи да изтрие това значително за тоталитарната власт петно с верноподаничество и сервилна служба. Но не успява. То се е впило в житието му като кърлеж и заплашва да зарази с лаймската болест на обречеността бъдещето му.

Десети ноември е светла дата в биографията му. Дава му възможност да превърна петното в медал за храброст и заслуги. Повеите на миражната демокрация издуват платната на кораба на просперитета му. Той се явява на конкурс за присвояване на научна степен и става кандидат на техническите науки.

Дисертацията му „Система за съставяне на семестриални разписания на учебните занятия на висши и полувисши учебни заведения“ съвпада с една разработка на Съюза на математиците в България. Разбира се, в съдържанието на дисертацията и в библиографията към нея това не е отбелязано. На математическите среди не е известно дисертантът да е участвал в разработката на програмното осигуряване на техния съюз. Но е известно, че две величини при едни и същи мерни единици и едно и също мерно число са равни помежду си...

Преди да се рехабилитира, Стефан Бъчваров е началник на учебния отдел на транспортното училище. След рехабилитацията прави опити да внедри „научния“ си принос в практиката. Но резултатът е отчайващ. Въпреки това в ролята си на началник успява да си обяви конкурс за доцентура („Програмиране и използване на изчислителни системи“), без да информира катедрата по общовойсковата и тактическата подготовка. Подобен конкурс трябва да стане с решение на катедра „Информатика“. Но такова решение няма. Много по-късно, когато вече Стефан Бъчваров е назначен за шеф на катедра „Информатика“, в един от протоколите на съвета със задна дата допълнително е вписано, че уж е взето решение...

Как Стефан Бъчваров става началник на училището? Много просто – с връзки!

Полк. Христин Христов – началник управление „Отбранителна и мобилизационна подготовка“:

– Чух, че Бъчваров ще става началник, от него. Той дойде при мен някъде през ноември 1991 г. Беше цивилен и ми заяви, че идва от генерал Стоян Андреев от президентството. Генералът му казал, че ще става началник на училището. Попита ме какво е мнението ми по въпроса. Казах му съвсем откровенно, че началникът на транспортното училище трябва да отговаря на три изисквания. Първо, да бъде транспортник. Второ, да е кадрови военен. И трето – да е бил поне една година преподавател. Казах му още, че той не отговаря на тези изисквания. Но ако стане, аз като длъжностно лице ще работя с него.

Тогава в училището зрееше едно организирано недоволство. Генерал Жотев беше сформирал група срещу началника полковник Георги Генчев. (В групата бяха председателите на секциите на синдикатите на „Подкрепа“ и КНСБ – Петков и Стоянов.) Групата започна да засипва министерството с писма, декларации, меморандуми, жалби и вотове на недоверие. Докладвах на министъра за обстановката. Казах му, че полк. Георги Генчев не стои добре като началник. (Нито е транспортник, нито е специалист.) Но да бъде сменен по искане на синдикатите като старши офицер и началник, това го няма никъде по света.

Тогава министър на транспорта беше Александър Александров. Генерал Андреев често отиваше при него. Предложиха ми да подготвя заповед за уволнението на полк. Генчев. Категорично отказах. Заявих, че не съм член на нито един синдикат и със синдикатите не работя. Предложението за уволнение беше подготвено от първия заместник-министър Садонков. Той подготви и предложението за назначаването на Стефан Бъчваров.

Докладвах на министъра, че Бъчваров не става за началник. Той издаде команда да се подготви заповед. Попитах го: „Въпреки всичко ли?“ Той отговори: „Да.“ После размисли и каза: „Нека бъде ВИД“ (временно изпълняващ длъжността). Така се стигна до заповед № 18 от 24 март 1992 г.

Като началник на управлението за отбранителна и мобилизационна подготовка бях определен за председател на комисията по приемането и сдаването. Събрах състава на училището и прочетох двете заповеди – за уволнението и за назначението. На другия ден Стефан Бъчваров дойде в министерството. Обиколи министъра и всички заместник-министри. Протестира, че съм си позволил да изкажа благодарност за досегашната работа на полк. Генчев. Открито се конфронтира с мен, като заяви, че не му помагам, а му преча. В това заявление ясно прозираше стремежът му да остане без контрол. И трябва съвсем отговорно да заявя, че той постигна това. Създаде си много тесни връзки с първия заместник-министър Садонков. Формално за училището отговаряше заместник-министърът Кирил Ерменков. Но фактически всичко минаваше през Садонков.

С възможностите си да прави най-различни услуги Стефан Бъчваров създаде много тесни връзки и със заместник-председателя на Министерския съвет Нейчо Неев. Дори заедно ходеха по границата...

Как Стефан Бъчваров става генерал? Оказва се, че и за тази работа трябва връзки. А той ги има достатъчно. Ако трябва да се споменават имена, на първо място ще изскочи името на Нейчо Неев. След него някъде в здрачината ще се замерзелеят имената на министъра на отбраната Валентин Александров и генерал Стоян Андреев.

Полк. Илия Рударски, началник сектор „Общовойсков“ в Научно-приложния институт по военна информация на Генералния щаб:

– На 1 март 1993 г. Министерският съвет обсъжда въпроса за повишаване в звание на висши офицери от Българската армия. (Точката е дванайсета.) Предложението е направено според правилата от министъра на отбраната Валентин Александров. В списъка на първо място стои Стоян Андреев. Предлага се от генерал-лейтенант да стане генерал-полковник.

Нашия човек (Стефан Бъчваров) го няма в този списък. Той се появява в друга точка от дневния ред – не в група, а самостоятелно. Предложението да бъде удостоен със званието „генерал-майор“ е направено от... Нейчо Неев. (Нейчо Неев е автор на знаменитата фраза: „Ега ти държавата, щом аз съм заместник министър-председател!“)

Всеки, който види протокола от заседанието на Министерския съвет, ще се учуди. В един и същи ден се взимат две отделни решения по един и същ въпрос – кадровата дейност за офицерите.

Оказва се, че предложението на Нейчо Неев не е минало по каналния ред през Министерството на отбраната. То даже не е съгласувано със съответните оторизирани служби. Официалната позиция на Генералния щаб за това производство е отрицателна. Поради това е намерен начин да бъде заобиколена и въобще да не се съобщава.

Министърът на отбраната присъства на заседанието. Но не взима отношение. Другите министри нямат мнение по този чисто военен проблем. И решението на Министерския съвет се отправя към президентството за издаване на указ. Там го поема генерал Стоян Андреев...

Разговарях с Нейчо Неев. Опитах се да му подсказва, че предложението му е нищожно, въпреки че е повлякло след себе си сериозни последици. То не е направено на официална бланка на Министерския съвет, а на обикновен лист от принтер. Няма изходящ и входящ номер. А най-любопитното е, че е написано на

компютъра и принтера на Стефан Бъчваров и поражда съмнение, че автор е самият кандидат за генерал.

Нейчо Неев се държеше шутовски неадекватно, като герой от развлекателно шоу. В началото питаше с широка усмивка: „Ама сбъркал ли съм нещо? Като министър и заместник министър-председател нямам ли право?“ Сетне почна да се оправдава с убийствената претрупаност в работата. Върху гърба му бил легнал товарът не само на ресорните му задължения, но и задълженията на много министри хайлази. Той се чувствал като електронен превключвач. Спомни си, че е сложил подписа си късно вечерта, когато е бил каталясал от работа и не е могъл да вникне в същността. Накрая сподели, че е бил принуден. „Бях подложен на много голям натиск.“ Но не пожела да каже имената на хората, които са го пресирали...

Разговарях и с министъра на отбраната Валентин Александров. Цитирах му становището на Генералния щаб, че Стефан Бъчваров няма военно образование и не е законсъобразно да бъде представен за званието „генерал-майор“. Министърът откровено призна, че е имал съмнения около това производство. Предчувствал е, че ще се случи нещо пренеприятно. Но лично като министър не е могъл да направи нищо, защото върху него е упражняван натиск...

При неудържимото издигане на Стефан Бъчваров ме впечатляват нагласените пробиви с дисертациите му и еднаквите оправдания на министрите Нейчо Неев и Валентин Александров за приноса им във военното производство. За пробивите при добиване на научни звания, разбирам. Това е повсеместна болест на развития социализъм. Нали Радой Ралин още през 1966 г. беше написал:

*У нас науката е щедра,
поискаш – дават ти катедра...*

Но за натиска на министрите по време на прехода към демокрацията – това е нещо ново за мен. Те, министрите, са на върха на изпълнителната пирамида. А се оказва, че над главите им има и по-високи върхове, които определят постъпките им и ги лишават от индивидуалност. Тези върхове се губят в гъсти мъгли и човек трябва да предполага парализиращата мощ на влиянието им. Мисля си да не би световната конспирация да има пръст в простосмъртните ни амбиции и дела и веднага си спомням забележителните разследвания на Никола Николов.

Възможно е да сме брънка от световните замисли. Но едва ли пипалата на интермафията ще стигнат до издигането на един началник на висше транспортно училище. По-скоро това си е нашенска българска плетеница на интереси...

ИНТЕРЕСИТЕ РЕШАВАТ ВСИЧКО

Известна е крилатата мисъл на Сталин: „Кадрите решават всичко.“ В транспортното училище тя може да се преведе: „Генералът решава всичко.“ (Както между впрочем и генералисимусът, нали?)

Не искам да правя алюзия между могъществото на диктатора и немоцта на завързака. Но у почти всеки ръководител дреме един малък властелин, който обича да налага волята си без противодействията на корективите.

Първото нещо, с което се захваща Стефан Бъчваров като временно изпълняващ длъжността НАЧАЛНИК, е да уреди академичната автономия на училището, т. е. да бъде утвърден като титуляр. Той подготвя и поднася на първия заместник-министър К. Садонков заповед (№ РД-08-122 от 4 април 1992 г.). Веднага след парафа ВИД – се заема да създаде академичен съвет, за да го превърне в оръдие на едноличната си власт. (Да споменаваме ли, че набутва в съвета свои хора?)

Академичният съвет трябва да избере ректор, т. е. началник. Кандидат е Стефан Бъчваров. Неочаквано се появява и конкурент – инж. Бенчев, к.т.н., заместник-началник по учебната работа. Бъчваров подготвя заповед за отстраняването му. Садонков безкритично я подписва (заповед № 021 от 22.IV.92). Така с един административен удар съперникът е ликвидиран и на пистата остава само един състезател. На основата на проведеното „надбягване с един кон“ министърът на транспорта обявява победителя и със заповед № 026 от 5 юни 1992 г. го назначава за началник.

Вече като титуляр Стефан Бъчваров подготвя още една заповед, която първият заместник-министър Садонков подписва, без много да му мисли. Заповедта (№ 0122/92) дава правото на началника на ВВТУ „да назначава и да уволнява целия личен състав на училището“. Заповедта е неправомерна. Тя не е съгласувана с юристите нито в училището, нито в министерството. Ако се е движила по каналния ред, вероятно резолюцията на правистите щеше да гласи, че подобно основание имат само министърът на транспорта и министърът на отбраната. Но в създадената сума-тоха никой не се интересува кое е право и кое е криво.

Въоръжен с новите си пълномощия, Стефан Бъчваров започва кадровите кадрили. За по-малко от месец уволнява 127 души (това не е съкращение) и на тяхно място назначава хора без квалификация и стаж. Това, което прави Стоян Ганев с Министерството на външните работи по времето на Филип Димитров, се повтаря от Стефан Бъчваров с Военно-транспортното училище по времето на Любен Беров. Всеки, който се опитва да изкаже и най-малкото несъгласие с действията на началника, е административно посечен.

Стефан Бъчваров се заема първо с реформата (разбирай „процистването“) на ръководството. Уволнява, понижава, премества ръководители, без да се съобразява със законните разпоредби. Пуска заповеди за наказания без никакви мотиви. С професорско-преподавателския състав действа като слон в стъкларски магазин. Не цепи басма на неудобните според неговия погрешен аршин и насърчава удобните (тези, които Вежди Рашидов бе нарекъл с истинското им име „помияри“). С една реч – дава да се разбере, че е върховен хегемон, който определя съдбата на всички. С това поражда боязън и страхопочитание.

Интересен е случаят с доцент Добри Патъов. Той е член на синдикалния съвет на КНСБ. Активно се включва в издигането на кандидатурата на Бъчваров за началник. На общото събрание държи подкрепяща реч. Като председател на комисията по избора съобщава резултата с такъв приповдигнат апломб, сякаш става дума за историческо събитие от световен мащаб.

Участниците в съвета знаят за взаимните услуги между Добри Патъов и Стефан Бъчваров, изградени на принципа „Ти на мене, аз на тебе“. Синът на Добри Патъов – Цветан, от 1990 г. е курсант в училището. Но на втората година тогавашният началник полк. Георги Генчев го отчислява „поради слаб успех“. Новоназначеният началник (Стефан Бъчваров) веднага възстановява правата на отчисления и го включва в т. нар. висш курс „ЖП техника“. За да не кандидатства отново на общо основание, е прието фиктивното определение, че сам е прекъснал следването си „по болест“.

В кадровата си политика Стефан Бъчваров е особено безогледен към изпълнителския състав. Там се извява ту като слаб играч на шах, ту като гросмайстор. От една страна, жертва дами без угризения. От друга – произвежда пешки в дами с лекотата на хазартен щастливец.

Уволнява служителката с висше образование Маргарита Йорданова и на мястото ѝ туря продавачката на кафе от учи-

личния бар, която има средно професионално образование. Понижава водещата техноложка Генка Бочукова, завършила ВМЕИ, с двацетгодишен стаж по информатика, в... помощник-касиерка. А инженер-химичката Маргарита Николова превръща в... куриерка.

Драстична е историята с главната счетоводителка Милена Гочева и съпруга ѝ Валентин Гочев. Тя подава молба за назначение през септември 1992 г. Едновременно с нея молба подава и съпругът ѝ. Семейството скрива факта, че е семейство. Съпругата се пише с точната си фамилия ГОЧЕВА, а съпругът сменя първата буква „Г“ с „К“ и става КОЧЕВ. Съпругата определя адреса си на улица „Опълченска“, а съпругът ѝ в жк „Младост“. Назначението им става само въз основа на молбите им, без задължителните кадрови документи. Достатъчни са резолюциите върху тях на генерала: „За подготовка на трудов договор. Условиата да се уточнят с кандидата.“

Нищо, че длъжността главен счетоводител е заета от Пенка Паунова. Една заповед за прекратяване на трудовото правоотношение и въпросът е решен. Нищо, че Пенка Паунова си върши добросъвестно работата, а Милена Гочева участва в три частни фирми, едната от които е на родителите ѝ в Нова Загора „Блясък-Иванови“. А може би в избора ѝ да се надделели тъкмо частно-собственическите интереси...

По-нататъшните комбинации на генерала за превръщането на Висшето военно-транспортно училище в частна фирма, обслужваща неговите и на приближените му апетити за бързо и лесно забогатяване, свидетелстват, че изборът на главната счетоводителка Милена Гочева съвсем не е случаен...

С ДЪРЖАВНА ПИТА ЧАСТЕН ПОМЕН

Щом става началник, Стефан Бъчваров прекратява наведнъж всички договори с държавните фирми и започва да работи само с частни. Влиза в схемата за правене на частен помен с държавна пита.

Няколко примера:

На 1 октомври 1992 г. с бюджетни средства за обучението по инженерна геодезия училището закупува електронен теодолит за 300 000 лева (това е тотална станция SET3С с нивелир и плотер). Но вместо за обучение теодолитът се използва за лична далавера. Предоставен е на частната фирма „Трансгео“, коя-

то го ползва ангария цели шест месеца. Едва на 11 март 1993 г. Стефан Бъчваров и Милена Гочева сключват договор за учредяване на дружество за съвместна дейност между ВВТУ „Т. Каблешков“ и „Трансгео“. Договорът е „мижи да те лажем“. Той дава правото на „Трансгео“ да поеме цялото управление на дружеството. От приходите при ползването на станцията ВВТУ получава само 5 на сто. Че договорът е неизгоден за училището, се вижда от пръв поглед. Но подобни договори са винаги изгодни за длъжностните лица, които злоупотребяват със служебното си положение.

След като прекратява договорите с фирмите „Родопа“ и „Сердика“, Стефан Бъчваров сключва договор с частната фирма „РСА“ – София. Той закупува от нея сирене и месни консерви. Сиренето е пакетирано в литографирани кутии и е представено за първо качество. Количеството му е 7700 килограма, а цената му е 60 лева за килограм. Или общо 462 000 лева. По сигнал на курсанти Държавната ветеринарна инспекция прави анализ и констатира, че сиренето е ВТОРО КАЧЕСТВО. Вместо да бъде преоценено или върнато веднага на доставчика, консумацията му е драстично увеличена, за да свърши по-скоро. Месните консерви на „РСА“, доставени на училището, са 10 020. Платени са по 14 лева и 50 стотинки бройката. В същото време на пазара цената не е надвишавала 12,20 лева.

В ущърб на училището и на бюджета на страната е и договорът на Стефан Бъчваров с президента на едноличната фирма „Екома“ – София, Красимир Петров. Фирмата се задължава да достави голямо количество свинско и телешко месо, а училището – да построи складова база. Специално за целта ВВТУ закупува и монтира хладилни камери (КХН-105) с вместимост 40 тона за 1 193 000 лева. В член 7 на договора е отбелязано, че месото ще се вземе на консигнация. Но училището, изглежда, забравя какво е консигнация, защото в края на декември 1992 г. превежда на фирмата 3 110 597 лева. А месото започва да идва чак през май следващата година. Близо шест месеца сумата носи тлъста лихва на едноличната фирма, а на ВВТУ – пръст в устата! Любопитното в случая е, че една част от месото се разваля и санитарните органи я бракуват...

Стефан Бъчваров се оплита като петел в кълчища в незаконното строителство на „кухнята-майка, столовата и общежитието за приходящи“, както и на тенискокомплекса – корт и дървена

сглобяема къща със спортна зала и бар. Договорите са сключени с едноличните фирми „Даби“ и „Марже-97“. Проектирането и строителството е възложено само въз основа на персонално решение на генерала, без задължителните за случая технико-икономически задания, без обосновка за целесъобразността и необходимостта на обектите. Изграждането им започва без строителни визи. По този начин са нанесени вреди за 5 860 000 лева!

Примерът на Стефан Бъчваров е заразителен за приближените му. Така главната счетоводителка Милена Гочева превръща личните си ангажименти за счетоводно обслужване на фирми в Нова Загора в ангажименти за държавно парично подпомагане. На 15 май 1993 г. сключва договор с фирма „Букет“ за изработване на 4000 чаршафа по цена 61 лева за бройка. Цената, разбира се, е силно завишена, което прави сделката неизгодна. На всичкото отгоре е и неправомерна, защото по силата на постановление на Министерския съвет ВВТУ е задължено да се снабдява с чаршафи от Министерството на отбраната. Но в общата бъркотия за превръщането на училището в безлихвен кредитен институт на външни фирми кой ти гледа дали една сделка е износна? Наглостта на Милена Гочева стига дотам, че тя си позволява да преведе на разплащателната сметка на фирмата на родителите си „Бляськ-Иванови“ 262 000 лева, които майка ѝ веднага прехвърля в личен депозит.

Към доклада на комисията на Министерския съвет за проверката на ВВТУ е приложена справка за нанесените вреди и пропуснатите ползи във финансово-стопанската дейност от 1 април 1992 до 15 юни 1993 г., от която се вижда, че за 16 месеца и 15 дни безвъзвратно са загубени 9 979 290 лева от несъбрани лихви, неустойки, вземания, надплащания, непотребни дълготрайни активи, излишни посредничества и пр.

УСЛУГИ ЗА УСЛУГИ

Пред ръководителите на министерствата на транспорта и финансите генерал Стефан Бъчваров е с наведена глава. Сякаш още от ученическите години е запомнил стиховете на Петко Р. Славейков:

Преклонената главичка

остра сабя не сече.

Тази истина едничка

кой би смял да отрече...

За високопоставените началници той е готов на всякакви нарушения. Разбира се, всичко, каквото прави, прехвърля в графата „услуги“, вярвайки на мафиотския принцип, че всяка услуга се възвръща някога пак с... услуга.

Почти абсурден е случаят с Кирил Стаменов Стаменов. Той е записан за студент-задочник без приеман изпит. От приемането до завършването му не е посещавал никакви лекции. Семестрите му са заверявани служебно, без нито един подпис на преподавател. Инспекторката Цецка Стефанова признава, че заверките (да не се бъркат със заварките) са ставали с устното разпождане на генерала.

Курсантът не е положил нито един изпит, но в изпитните протоколи фигурира името му със съответните дати и оценки. Разбира се, някои преподаватели не са били склонни да се набъркват в това явно закононарушение. Тогава, за да не се създават излишни конфликти, които лесно могат да прескочат границите на училището, Стефан Бъчваров нареждал да се правят еднолични протоколи специално за Кирил Стаменов. Нарочно за този курсант се сменят и преподаватели (проф. Ружеков например, който се е опънал на игрите на генерала).

През време на следването си Кирил Стаменов живее и работи в Австрия. От задграничните му документи се вижда, че въобще не е бил в България, когато си е „вземал“ изпитите. Човекът наистина ги е вземал, защото са му ги давали, без да съзнава, че съчетанието „вземане-даване“ си е чист алъш-вериш.

Нещата стават пределно ясни като бистър планински въздух, когато се разбира, че Кирил Стаменов е син на първия заместник-министър на транспорта Стамен Стаменов...

Комисията проверява и главната книга за успеха на курсантите и студентите и се хваща за главата. Тя прилича на халваджийски тефтер! Изписаните в нея дисциплини не съответстват на предвидените за изучаване. Пълна е със задрасквания и допълнителни вписвания. Оценките не са се нанасяли от екзаминаторите, а от служители в учебния отдел. Книгата дори не е прономерована и прошнурована и съдържа празни (резервни) страници след всяка специалност.

Всичко това подсказва, че историята с Кирил Стаменов съвсем не е случайна и изолирана. Комисията установява 18 подобни случая. А те са много повече, защото веднага след като

научава, че ще бъде ревизиран, генерал Стефан Бъчваров издава заповед (№ 437), с която нарежда да бъдат унищожени 6407 документа за дипломи.

И това ако не е заличаване на следи, здраве му кажи!

Друг абсурден, но характерен за нашата действителност случай са користните взаимоотношения между Стефан Бъчваров и шефа на управление „Финансиране на специалните дейности“ на Министерството на финансите Йордан Йорданов.* Двамата заминават на екскурзия в Швейцария и Франция за сметка на ВВТУ. Какво са вършили там, един Господ знае. Защото в заповедите им за командировки няма сериозно поставени задачи. „Аз си вършех моята работа, той си вършеше своята“ – казва Бъчваров пред комисията. И вероятно наистина е така! Нищо, че потрошените пари и изразходваната валута не са от собствения им джоб!

Съпругата на Йордан Йорданов Желка е отговорна служителка в управление „Данъци“ на Министерството на финансите и е член на надзорен съвет на банка. Генерал Бъчваров сключва с нея договор да направи училището банков съчредител. Усилията ѝ в тази насока не се увенчават с успех. Но това не ѝ пречи да си получи съответния хонорар.

Шефът на управлението „Финансиране на специалните дейности“ Йордан Йорданов като финансист благодари не с думи, а с числа. В края на 1992 г. той успява да издейства за ВВТУ едно актуализиране на бюджета му с дванайсет милиона лева – осем за придобиване на дълготрайни активи и четири – за храна!

„СИНДЖИР МАРКА“

От обилната документация на правителствената комисия за ВВТУ оставам с усещането, че генерал Стефан Бъчваров добре е използвал безмерните предимства на нахалството, дебелоочието и грубостта. Ясно е, че е скаран с общоприетите правила,

* В архива на Министерския съвет се съхраняват две папки (9.2.5 и 9.2.26) с данни за задграничните командировки на служители от Министерството на финансите за сметка на ВВТУ (там са и документите от командировките на Йордан Йорданов). Съхраняват се и материалите за щедрот актуализиране на бюджета на училището, които свидетелстват за наличието на взаимни услуги за сметка на държавната хазна. Това не е попречило на Йордан Йорданов успешно да пълзи по стълбичката на кариерата си и да стане генерал и заместник-министър на отбраната в правителството на Иван Костов.

традиции и закони. И това за него не е беда, а преимущество. Защото му дава възможност да си разиграва коня както си иска...

Ставам да се поразтъпча и се спирам до прозореца. Пред очите ми се отваря дворът на Министерския съвет със занемареното шадраванче и оплешивяващите дървета, обагрени от есента. Две циганки трупат на купчини окапалите листа и нещо си подвикват. По пътечката между ларгото на площад „Батенберг“ и Централна баня преминават двупосочно угрижени хора.

Кой знае защо, може би от откровенията на Тодор Теохаров или от крясъците на многобройните факсимилета, задната стена на Централния универсален магазин изведнъж ми заприличва на широк екран, върху който с големи букви се изписва мисълта на Томас Ман: „Търпимостта е престъпление, когато се отнася до злото.“ В случая с ВВТУ много фактори търпят. И не само търпят, а помагат. И не само помагат, а правят всичко възможно, за да прикриват. Бедна, бедна Българийо, кога ли ще свалиш от себе си крадливите ръце на управляващите?...

Минава ми мисълта по-издълбоко да се запозная с проверката на правителствената комисия и с крайните резултати. Обръщам се към Тодор Теохаров:

– Искам среща с членовете на комисията. Може би тук при теб, а може би в Народното събрание. Ще покания и Нино Ставров и Стойко Пенчев.

– Тук, тук – съгласява се Тодор Теохаров. – Тук при мен е най-удобно. Тук е и цялата документация.

– Разговорът ни трябва да бъде пределно откровен. Никакво шикалкавене! Никакво спестяване на факти и имена!

– Истината – отвръща Теохаров.

Определяме датата, определяме и часа. Тодор Теохаров се заема да събере комисията, а аз – народните представители.

Нино Ставров веднага приема. Той е шеф на подкомисията на Комисията по националната сигурност на Народното събрание, която се занимава с транспортното училище и генерал Стефан Бъчваров. Но Стойко Пенчев се оказва неуловим като Левски. Запилял се е някъде из избирателния си район на Варна и всичките ми усилия да установя контакт отиват на вятъра. Срещата става и без Стойко Пенчев. В уговорения ден и час се събираме в кабинета на Тодор Теохаров. Той ни представя един на друг, като не пропуска да каже по някоя добра дума за всеки. Членовете на комисията окупират канапето и креслата около

масичката, ние с Нино Ставров – бюрото, а Тодор Теохаров сяда малко настрани до голямата желязна каса.

На мен като инициатор се пада честта да бъда упътник. Турям началото без излишни встъпления. Казвам само, че тук не бива да има никакви недомълвки, скрити помисли и съображения. Всичко трябва да се казва едно към едно с точни имена и конкретни факти. Ние с г-н Нино Ставров знаем за огромната работа, свършена от комисията. Тя е отразена в доклада и в многобройните приложения. Но ние не знаем достатъчно за препятствията и наемите. Не знаем за т. нар. чадър (тук използвам израза на Нино Ставров), разтворен над виновените лица.

Както обикновено става при подобни сбирки, минава известно време в неловко мълчание, докато някой се осмели да вземе думата. След това всичко се отприщва като бараж, разкъсан от придошла река. Пръв започва да споделя одисеята си началникът на „отбранителната и мобилизационната подготовка“ полк. Христин Христов. Той казва, че участието му в комисията изведнъж го е отчуждило от много хора. Нещо повече, някои дори са се настроили враждебно спрямо него. Но той е успял да удържи на напъна, макар и с цената на разпердушинени приятелства. Най-много го смущава дребнавата секретност, завладяла държавата ни. Тя направо избожда очите на истината. В Министерството на транспорта например всичко свързано със зулумите на генерал Бъчваров е дълбоко засекретено, като че ли ще пропадне държавата, ако стане явно.

– Държавата няма да пропадне, но ще се разбере кои хора са „синджир марка“ с Бъчваров – отбелязва Тодор Теохаров.

– Те се знаят – тръсва глава Христин Христов и продължава. Но Нино Ставров го прекъсва:

– Защо досега Министерството на транспорта не е изпълнило решението на Министерския съвет за уволнението на виновниците?

– Работата се усложнява от разни бюрократични хватки. Топката се прехвърля от един на друг. Министерството на транспорта и Министерството на отбраната сякаш играят пинг-понг. Ние пратихме документите на министъра на отбраната. Той ни ги върна с искане нашият министър да направи предложения. Ние ги препратихме на Министерството на отбраната с напомнянето, че има решение на Министерския съвет. Министърът на отбраната отново ни ги върна с искане да уточним точно как

да бъдат уволнени – дали в интерес на службата или по дисциплинарен ред. И сега документите пътуват ту към едното, ту към другото министерство и въпросът си остава висящ.

– Явно е, че има разминаване – констатира Нино Ставров.

– Мисля, че всичко се върши съзнателно, за да се краде от времето на давностния срок...

След Христин Христов членовете на комисията се втурват да споделят патилата си. Активността им е толкова голяма, че се получава понякога словесна неразбория. (Днес, когато преглеждам протокола, за да си припомня някои неща, на много места виждам, че е записано: „Всички говорят и не се разбира кой какво казва.“) Усещам, че вниманието ни към тях с Нино Ставров се възприема едва ли не като отдушник за натрупаното им огорчение. И те изливат болката си, като разкъсват общата картина на по-дребни части, всеки стъпил на своята територия от проверката, вярвайки, че ние като народни представители можем нещо да помогнем.

Като човек, запознат с доклада и с някои от многобройните му приложения, лесно мога да сглобя пъзела. И трябва да призная, че докато ги слушам, тъкмо това и правя. И успявам да доловя някои връзки и зависимости. Констатирам, че почти всички държавни органи не се съобразяват с решението на Министерския съвет. Те не могат да го отхвърлят, но могат да го удавят в мътните води на бюрокрацията. Проверката на комисията на Министерския съвет е необорима откъм факти. Затова пък винаги съществува възможност да бъде оборима с тълкуването на фактите! И тъкмо тълкуването става плацдарм за по-нататъшните битки.

Министърът на транспорта след продължително туткане назначава комисия за подробно изучаване на материалите на правителствената комисия и за изпълнение на решенията на Министерския съвет. За председател е определен заместник-министърът Пенчо Пенчев. Той също се тутка като човек, който чака ден да мине – друг да дойде. Това вбесява един от членовете ѝ (инж. А. Бояджиев) и той я напуска с обяснението, че не желае да бъде третиран като съучастник в опита да се оправдаят нарушителите. Как комисията на министерството тълкува фактите, събрани от комисията на правителството? Тя е единодушна, че всичко е вярно. Но „изброените неправомерни действия и бездействия по характер са нарушения на трудовата дисципли-

на и преките служебни задължения и трябва да се санкционират по... Кодекса на труда. Съгласно член 194 от Кодекса обаче дисциплинарните наказания могат да бъдат наложени не по-късно от два месеца от откриването и не по-късно от една година от извършването им. При това положение нарушенията са погасени по давност и за тях не могат да се налагат дисциплинарни наказания.“ По този начин комисията на Пенчо Пенчев потвърждава смисъла на поговорката „Гарван гарвану око не вади“. И как ще го вади? Та нали не един и двама служители от министерството са обвързани с делата на Стефан Бъчваров!

Министерството на финансите не само се тутка, но направо отказва да изпълни решението на Министерския съвет. Правителството задължава министъра „да осигури извършването на задълбочена финансова ревизия във ВВТУ „Тодор Каблешков“, която да ползва всички необходими за това материали от проверката. Но Стефан Бъчваров има свои хора и в това министерство, нали? (Да си спомним командировките на шефа на управлението „Финансиране на специалните дейности“ Йордан Йорданов до Швейцария и Франция за сметка на ВВТУ.) Може би поради това началникът на Държавен финансов контрол Тома Жеков отказва да назначи каквато и да било ревизия с мотива, че „обектът е извън обсега на финансовия контрол“. Налага се намесата на Комисията по националната сигурност на Народното събрание, която праща писмо на министъра. Отговорът, подготвен от Тома Жеков, е, че „обектът е специфичен“ и че „няма ревизори с подходяща квалификация“.

Като четете човек кореспонденцията между Комисията по националната сигурност и Министерството на финансите, се чуди да се смее ли, да плаче ли? Да приемем, че обектът е извън обсега на финансовия контрол на министерството – нещо, което според закона и наредбата едва ли отговаря на истината. Все пак в края на краищата може да се спори, нали? Но безспорно е обстоятелството, че обектът е в обсега на прокуратурата на въръжените сили!

Как реагира прокуратурата?

Едно време (преди 10 ноември) Главната прокуратура на НРБ под натиска на централната контролно-ревизионна комисия на БКП, за да обезсили обвиненията ми към районния прокурор на Етрополе, бързо определи кое е маловажен случай, кое е административно нарушение. Разбира се, за наказателните провине-

ния си затвори очите. Сега прокуратурата на въоръжените сили на Република България дори не рачва да прегледа материалите на правителствената комисия. Нали е самостоятелна власт? Защо ѝ трябва да се ръкува с изпълнителната? Та по този начин може да опетни независимостта си!...

След срещата с членовете на правителствената комисия казвам на Нино Ставров:

– Трудна е борбата срещу корупцията. Прекалено много хора са се наредили около копанката на властта. И вместо да се джавкат, се поддържат. Заплахите хич не ги разпиляват, а ги обединяват. Ще ти се отвори доста работа с твоя чадър.*

– Вярно е това – поклаща угрижено глава той.

X

Не изпитвам почти никакво желание да присъствам на изслушването на шефа на Държавния финансов контрол Тома Жеков. Обстоятелството, че ръководи един подведомствен контролен орган, ме кара да се отнасям с известно съмнение към работата му. Уж има големи пълномощия, но те са похлупени с нисък таван на действия. И да иска, не може да литне, защото ще разбие главата си. Принуден е да лавира и да се съобразява както с днешните сили на деня, така и с тези, които утре могат

* О.з. генерал Борис Вакавлиев, председател на Комисията за борба с корупцията в Съюза на патриотичните сили, разказва как Йордан Йорданов, вече като зам.-министър на отбраната, участва в разни афери, като използва служебното си положение за придобиване на дивиденди за собствена изгода (вж. „Монитор“, броят от 11 януари 2000 г.).

Вестник „24 часа“ (броят от 26 юни 2000 г.) помества кадрова справка за Йордан Йорданов. Тя като че дава отговор на въпроса как се прави кариера въпреки всичко. В справката се посочва, че Йордан Йорданов е „бивш офицер от тиловите служби, който влиза в политиката през 1990–91 г. Сини активисти си спомнят, че той и Иван Радков, дългогодишен шеф на управление в МО, докарали пари за СДС преди първите свободни избори. Парите дошли от Германия.

След като СДС взима властта, Йорданов изведнъж получава назначение в Министерството на финансите.

Негов шеф тогава е Иван Костов. Впрочем с тази неслучайна връзка всички обясняват непоклатимостта на Йорданов в МО вече четвърта година.“